

n'agu mina poleks seda tahtnud! Kull saab ka üks aeg tulema, kus teie uhkus ja rumalus muljutud saab, et teie alandust ja Sumalafartust õppima peate!" —

Kui nõuad maa pääl alandust
Ja madalust ja tasandust
Ja ligimese armastust,
Siis saad sa wiimaks rõõmustust,
Mis Sumal fule anda täib —
Ja taewa ka su järel käib!

Kui wiletš on üks hooplik meel,
Kui wiletš, ropp ja kawal keel, —
See hääd lootes seisku wait,
Ja hukka lä'äb ju sedamaid;
Sell' 'pole rõõmu ilma pääl,
Ei pärast siis ka taewas sääl!

—————
G. W. Fr.

Mis Sumal teeb, on hästi tehtud.

Kord elas ühes suures linnas üks wana emake. Tema istus õhtuti üksipäinis oma

wäikeses tuas ja mõtles, esite oma kadun'd mehe, siis kahe lapse, ja wiimaks kõiide oma sugulaste pääle, ning täna oli weel tema wiimane sõber temast äralahkunud ja nenda teda üksipäinis süia häda oru sisse mahajätanud, mis tema hinge sügawaste kurwaastas. Kõige enam tundis ta kahju oma kahe poegadest, et ta sellepärast alati Sumala üle kaebas,

Suures kurwaastuses heitis wana emake wiimaks sängi ja uinus magama. Ka unes ei olnud temal rahu, nuttis ja kaebas jälle selle üle. Sääl kuulis ta korraga kiriku kella helistawat. Ta pani ennast riidisse ja läks kirikusse. Kirik oli juba tuledega walgustud; aga mite nenda, kui see ilmsi on, kui küünlad põlewad; waid üks isikarwa ämargune walguš. Inimesi oli ka rohkeste kirikusse tulnud, ja pingid olid nii täis, et emakesel kusagil enam ist'mise aset 'polnud.

Kui ta neid inimesi tunnistama hakkas, nägi ta, et need kõiik tema oma surnud sugulased olid, kes wanamoodi riietes ja kahwatan'd nägudega tema pääle waatasid. Nemad